

РЕШЕНИЕ

№ 7795

гр. София, 13.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 06.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **8626** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Е. А. А., гражданка на Руската федерация, [дата на раждане], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. И. Д., срещу Отказ рег. № 23008318 от 14.08.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Жалбоподателката визира незаконосъобразност на отказа поради неправилно приложение на закона, несъответствие с неговата цел и нарушение на чл.8, ал.1 от ЕКПЧ. Счита, че административният орган неправилно е установил действителната фактическа обстановка по случая ѝ към датата на издаване на акта, когато съпругът ѝ – българският гражданин А. е подал изискуемата нотариално заверена декларация за осигуряване на жилище и издръжка. Поддържа, че бракът ѝ е действителен и двамата съпрузи /с редки изключения/ живеят съвместно в [населено място], [улица]. Намира посоченото от административния орган основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ за недоказано и накърняващо правото ѝ на личен и семеен живот, при липса на основанията за ограничение по чл.8, ал.2 от ЕКПЧ. Сочи, че вече са ѝ били издавани виза вид „С“ и виза вид „D“, поради което отказът бил немотивиран и необоснован. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът завеждащ консулска служба към Посолството на Република България

[населено място], Република Турция - МВнР, чрез юрк. З., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че на 13.07.2022 г. кандидатката подала заявление рег. № 23008318 за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в [населено място], Република Турция – като съпруга на български гражданин С. А. А., ЕГН [ЕГН].

Към заявлението са приложени: удостоверение за сключен на 03.07.2021 г. граждански брак, издадено от [община]; декларация от съпруга А. с нотариална заверка на подписа от 12.06.2023 г., че ще осигурява за срок от 5 години жилище и средства за издръжка на съпругата; справка за съдимост; копие от паспорт №[ЕИК], издаден на 18.08.2021 г. от Руската федерация.

Постановен е оспореният Отказ рег. № 23008318 от 14.08.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, мотивиран с основание по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ - недоказване на целта и условията на заявеното пребиваване. От фактическа страна е посочено в акта, че при проверка са установени противоречия между заявената и действителната цел – основание по чл.26, ал.3 и ал.4, т.1 от ЗЧРБ. Установена е информация, че чуждата гражданка няма да се установи в България, а бракът е сключен с цел използване на страната като транзитен пункт за миграция към ЕС. Съпругът не желаел да живеят в общо домакинство и анулирал декларацията за подслон.

Отказът е връчен на кандидатката на 14.08.2023 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена по пощата на 24.08.2023 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Съдът възприема доводите на жалбоподателката за засягане на правото ѝ на личен живот за обосноваване на правен интерес от оспорването по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, вр. чл.10, ал.4 ЗЧРБ. Правото на личен живот не приключва с неприкосновеността, а съдържа и правото да се установяват и развиват взаимоотношения с други човешки същества, особено в емоционалната сфера, с цел развитие и проявление на личността - X срещу Iceland № 6825/74.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. Неоснователно е възражението за нищожност на акта. Единствено поради непосочване в него на заповедта, с която органът е оправомощен да издава/отказва да издава визи, не обосновава негова нищожност.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на

визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВНР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34, ал.1 и Приложение № 8 към чл.34, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

С т.11 от Заповед № 1/06.01.2022 на Генералния консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от НУРИВОВР В. Б. е определен за ръководител на КК-Б. и длъжностно консулско лице, което съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза. Предвид издаването на оспорения отказ от В. Б. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

В административната преписка се съдържа писмо изх. № КОВ-04-02-46 от 10.07.2023 г. на директора на Дирекция „консулски отношения“ в МВНР, с което на жалбоподателката А. е разрешено да подаде заявление за виза за дългосрочно пребиваване в Консулската канцелария в [населено място], Република Турция, което да бъде прието и разгледано там.

Оспореният отказ е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от НУРИВОВР, според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България.

В случая е налице отрицателно становище рег. № УРИ 5389р-879 от 04.08.2023 г. на началник група „Миграция“ при ОД на МВР – В. Т., мотивирано с данните по Докладна записка рег.№ 5389р-873 от 03.08.2023 г. Според становището, Е. А. подала за втори път заявление за издаване на виза вид „D“. Пристигнала в Република България въз основа на първата издадена ѝ виза и подала заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване. На основание чл.29, ал.3 от ППЗЧРБ е проведено интервю и изразено становище рег. № 5389р-459 от 27.04.2023 г., че лицето не отговаря на условията по чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ. Допълнително е изтъкнато, че С. А. е оттеглил декларацията, с която е предоставил жилище и издръжка на съпругата си.

Установява се от Докладна записка рег.№ 5389р-873 от 03.08.2023 г. на полицейски инспектор при група „Миграция“ при ОД на МВР – В. Т., че на 02.08.2023 г. е проведен допълнителен разговор със С. А., при който той бил видимо притеснен при задаване на определени въпроси, опитвал се да отговаря уклончиво и неясно, както и да промени хода на разговора. Освен, че не отговорил еднозначно на задаваните му въпроси, били констатирани несъответствия с отговорите на интервюто от 26.04.2023 г. – не знаел датата и годината на сключване на брака, заявил, че съпругата му няма сестра, докато самата А. заявила, че сестра ѝ е присъствала на сватбата им.

Приложено е становище рег. № 5389р-459 от 27.04.2023 г. на група „Миграция“ при

ОД на МВР В. Т. с мнение, че Е. А. не отговаря на чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ, който урежда възможност за чужди граждани да получат разрешение за продължително пребиваване когато са членове на семейството на български гражданин. Основания за този извод са намерени в проведени интервюта поотделно със съпрузите, при които съпругът А. заявил, че не желае да живее заедно със съпругата си, оттеглил е декларацията за осигуряване на подслон и издръжка и не може да отговори на въпроси, касаещи личните данни на другия съпруг и на друга, важна информация – не посочва датата на раждане на съпругата, не знае датата на сключване на брака им и имената на сестрата на съпругата.

От протокол рег. № 538900-465 от 26.04.2023 г. относно проведено интервю със С. А. се установява, че същият не е посочил рождената дата на съпругата си, както и имената на родителите ѝ. Не може да назове датата на сключване на брака им, който бил сключен в [населено място], Р. федерация, в присъствието на роднини на съпругата. Заявил, че с Е. се познава от преди 2 години, а в България живеят заедно от 6 месеца. За това време разбрал, че не иска да живеят заедно и възнамерявал да подаде молба за развод, както и да оттегли декларацията си за подслон, което сторил на 15.05.2023 г. В същото интервю А. заявил, че не поддържа контакти с майка си, тъй като тя го е оставила на 7-месечна възраст, а баща му е починал. В мястото на бланката, отредено за негови братя/сестри, е посочил, че има сестра, а относно братя/сестри на съпругата посочил, че няма такива. Съдът намира, че А. не е разбрал зададените му въпроси или е объркал отговорите относно своите и на съпругата си братя и сестри. След като майката го е оставила на 7-месечна възраст, се предполага, че не знае да има лични братя и сестри, а съпругата му има сестра, чиито имена не знае. Относно незнанието на определени факти и обстоятелства – като имена и дати, съдът намира, че следва да съобрази ниския образователен ценз на лицето, което притежава основно образование, за което свидетелстват и допуснатите при попълване на бланката за интервю правописни грешки. Следва да се отбележи, че А. не е посочил в бланката за интервю и датите на раждане на собствените си деца А. и А. А., а само годината на раждането им.

От проведеното с А. интервю рег. № 538900-466 от 26.04.2023 г. се установява, че родителите ѝ са починали, поради което е логично А. да не знае техните имена. Относно майката на съпруга си чуждата гражданка посочила, че не знае нейните имена, тъй като А. не общува с нея, което съответства на информацията, предоставена от съпруга. Запознали се през пролетта на 2021 г., когато С. започнал да ѝ пише във Ф.. Пишели се всеки ден, а на 28.06.2021 г. той пристигнал в Б., като предварително се били разбрали да сключат брак. В Б. живели около седмица, след това тя пристигнала в България, където живяла два пъти за по три месеца, а заедно – от м.декември 2021 г. Съпругът ползвал български, турски и руски езици, което се потвърждава при неговото интервю.

Така установените в административното производство факти са квалифицирани от административния орган като основание по чл.26, ал.3 и ал. 4., т.1 от ЗЧРБ - бракът е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, като такива данни може да бъде обстоятелството, че съпрузите не живеят заедно. Съдът приема, че към релевантната по смисъла на чл.142, ал.1 от АПК дата на издаване на оспорения акт на 14.08.2023 г. тези обстоятелства не се доказват от административната преписка.

Част от доказателствата, изготвени през м. април и м.май 2023 г. (декларация от

15.05.2023 г. за оттегляне на съгласието за предоставяне на жилище и издръжка, две интервюта от 26.04.2023 г. и становище рег. № 5389р-459 от 27.04.2023 г.) са послужили като основание за издаване на Решение рег. № 5389р-621 от 31.05.2023 г. на началник група „Миграция“ при ОД на МВР – В. Т., с което и на основание чл.14, ал.2 от ППЗЧРБ е прекратено производство по заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване вх.№ 538900-436 от 13.04.2023 г., подадено от А.. Към датата на неговото постановяване съпругът действително е оттеглил съгласието си да предостави жилище и е заявил на проведеното интервю, че не желае да живеят заедно съгласно чл.26, ал.4, т.1 от ЗЧРБ.

Към датата на постановяване на оспорения отказ обаче съпругът е подновил съгласието си да осигури за срок от 5 години, считано от 12.06.2023 г. подслон и средства за издръжка на А.. Действително, на 02.08.2023 г. служители от група „Миграция“ при ОД на МВР – В. Т. са провели допълнителен разговор с А., при който са констатирани, че „той е притеснен при задаване на определени въпроси“. Самият разговор не е документиран, за да може съдът да извърши контрол на тези субективни възприятия на служителите на МВР. Следва да се отбележи, че разговорът е проведен не на домашния адрес на лицето, а в сградата на група „Миграция“ при ОД на МВР – В. Т., което прави логично притеснението на лицето.

По-нататък в Докладна записка рег.№ 5389р-873 от 03.08.2023 г. следват общи фрази, които не са подкрепени с протокол или въпросник за интервю: „При зададените му въпроси относно познанството и съжителството му с А., водейки се по въпросника от интервюто, А. не отговори еднозначно на тях, като констатирах големи несъответствия между дадените отговори на интервюто от 26.04.2023 г., тези, които ми даде по време на беседата и самата фактическа обстановка - не знае датата и годината си на брак, заявява, че съпругата му няма сестра, а според А. сестра ѝ е присъствала на сватбата“. Тези противоречия са установени още през м.април 2023 г. и са послужили за издаване на Решение рег. № 5389р-621 от 31.05.2023 г.

Същевременно, според съда такива съществени противоречия не се установяват при проведените поотделно със съпрузите интервюта на 26.04.2023г. Характерова особеност е възможността за запомняне на имена и дати, като в тази връзка съдът отбелязва ниския образователен ценз на съпруга, както и фактът, че същият не споменава дати на раждане на собствените си деца. На следващо място, според съда не съществува противоречие в интервюто на А. от м.април 2023 г. относно сестрата на съпругата му, просто същият не помни нейно име. Дори отделни обстоятелства да навеждат на съмнение за разлика между „заявената и действителната цел на пребиваването“ на чуждата гражданка в страната ни, то за целите на съдебния административен процес по силата на чл.170, ал.1 от АПК ответникът следва да проведе пълно, главно доказване на фактическите основания за издаване на акта, с каквато доказателствена тежест той не се е справил.

Тук е мястото да се отбележи, че преповтарянето на основанието по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ (не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит) не може да послужи като мотивиране на акта от фактическа страна. Поради това, като такива следва да се съобразят допълнително изложените от органа мотиви: „При проверката е установено, че има противоречия между заявената и действителната цел. Налице е информация, че чуждият гражданин няма да се установи в Република България. Бракът е сключен с цел използване на транзитен пункт за миграция към ЕС. Съпругът не желае да живеят

заедно и едно домакинство с апликанта и е анулирал декларацията за подслон“. Последното обстоятелство не се установява от доказателствата по делото към релевантната дата на издаване на оспорения отказ, а останалите са формулирани общо и неясно по начин, който пречатства възможността да бъдат проверени за целите на съдебния контрол за законосъобразност, и не се установяват от доказателствата от административната преписка. Налице е отменително основание по чл.146, т.2 от АПК. Дори да се приеме, че е ясна „заявената“ цел на пребиваване – установяване в България поради сключен брак, то за „действителна“ следва да се приеме целта „налична информация, че чуждият гражданин няма да се установи в България, а бракът е сключен с цел използване на транзитен пункт за миграция към ЕС“. Последното обстоятелство по никакъв начин не се установява от приетите по делото доказателства от административната преписка.

Разпитан като свидетел пред съда съпругът А. заявява, че е сключил брак с Е. още първия път като отишъл в Русия – в [населено място], където тя била на квартира. Подали документи до компетентните български власти и Е. на два пъти била в България с кратка, туристическа виза – за по три месеца. Пребивавала на неговия адрес в [населено място], [улица]. Оттеглил декларацията си за подслон заради неговите деца, които помислили, че бракът е заради наследство. Впоследствие осъзнал, че иска да живее заедно със съпругата си. И към момента осигурявал нейната издръжка, тъй като Е. била в [населено място], където подала документи за виза.

Показанията на А. съответстват на данните за влизания и излизания на Е. А. в и от България, предоставени с писмо рег. № 328200-22170 от 06.11.2023 г. на Главна дирекция „Гранична полиция“ (л.65). Според тях А. е пристигнала в България през м.декември 2021 г., когато е престояла общо 3 месеца. Следва второ влизане за 3 месеца през м.юли 2022 г., като през м.октомври 2022 г. съпрузите отишли в [населено място], Република С., за да подадат документи на А.. Следва връщане в България на 01.11.2022 г. и излизане през ГКПП С. (за Република Турция) на 02.06.2023 г., очевидно след като на А. е връчено Решение рег. № 5389р-621 от 31.05.2023 г.

Евентуален престой на чуждата гражданка в [населено място], съвместно с нейни приятели с цел всички да подават визи за пребиваване в страната ни, следва да бъде установено по безспорен начин в хода на административното производство и наведено с конкретни факти в евентуален отказ, каквито не се съдържат в оспорения такъв.

При липса на твърдения от административния орган „големи несъответствия“ в твърденията на съпрузите при интервютата и беседите с тях, при налична декларация на съпруга А. за съгласие за предоставяне на подслон и издръжка на съпругата и при заявеното от негова страна пред съда категорично желание да продължат да живеят заедно, съдът приема, че оспореният отказ е постановен при неправилно приложение на закона – отменително основание по чл.146, т.4 от АПК.

От доказателствата по делото не се установяват наведените от органа основания по чл.26, ал.3 и ал.4, т.1 от ЗЧРБ - бракът е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване, като такива данни може да бъде обстоятелството, че съпрузите не живеят заедно.

При липса на данни, че бракът е фиктивен, постановеният отказ е в нарушение на правото на личен и семеен живот на апликанта по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ.

При издаване на акта административният орган е длъжен да упражнява правомощията си разумно, добросъвестно и справедливо по смисъла на чл.6, ал.1 АПК, намесата му следва да е ограничена до най-необходимото за постигане на легитимно преследваната цел (чл.6, ал.2 АПК), като се въздържа от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел (чл.6, ал.5 от АПК). Постановяването на отказ в нарушение на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ указва на превратно упражняване на власт, тъй като намесата на органа не е сведена до най-необходимото за постигане на легитимно преследваната цел (контрол на условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България) и причинява на засегнатото лице несъразмерно по-тежки вреди. Изложеното е основание за съда да приеме, че оспореният отказ е несъответен на целта – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.5, вр. чл.168, ал.1 от АПК.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК е дължима неговата отмяна, като преписката следва да се върне на длъжностното лице при консулска канцелария в [населено място], Република Турция, за ново разглеждане на подаденото искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващият, чрез процесуалния си представител не е поискал присъждането на такива, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 69-ти състав**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. А. А., гражданка на Руската федерация, [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. И. Д., Отказ рег. № 23008318 от 14.08.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

ВРЪЩА делото като преписка на длъжностно лице Завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, за ново разглеждане на направеното от Е. А. А. искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ:

